

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. V. Quomodo prolixius, & ardentius orandum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Ita filii regni eijciuntur in tenebras exteriores, ibi erit fletus & stridor dentium. Nunc ergo deprecemur Dominum, & clamemus: Trahe nos post te.

CAPVT V.

Quando prolixius & ardentius orandum.

Agitatur olim quæstio inter complures: num sapientia potius, an opulenta deligenda. Visum est non paucis, opulentiam præstare Sapientie. Nam opulenti, aiebant, doctos non prestant, non ambiunt, sed docti opulentos. Contra sentiebant alii, longè meliorem esse sapientiam omni opulentiâ. Vir enim eruditus & sapiens studiosissimè quærit, quidquid damnosè sibi deesse cognoscit: Opulentus facile persuadetur omnium bonorum possessione se frui, cum abundet pecuniâ; ita bonum illud minimè quærit, cuius penuriâ maximè laborat.

Prior non absimilis est quæstio: An humanæ genti non consultius foret, si Deus singulis, quod cuique scit deesse, liberali manu tribueret, quàm multis precibus fatigari sustineret? Hic una omnium rectè sententium vox est: Non fore consultius. Si enim Deus etiam non petentibus daret, quod cuius necessarium iudicaret, quàm rarus, quàm & frigidus orationis usus esset? Deus multiplici rerum indigentia nos ad se trahit, perinde ac si singillatim omnes monuisset: Cum tibi aliquid defuerit, ad me propera, quære, pulsa, pete. Impetrabis, si debite poposceris.

Explicauimus, quâ ratione semper & assidue orandum. Quid in oratione petendum. Quibus modis per orationem trahamur ad Deum. Restat dicere, quando potissimum prolixius & ardentius sit orandum.

§. I.

Primò; Tunc sanè attentius, prolixius, & ardentius orandum est, cum donum aliquod à Deo accipimus. Consultissimum est, ita seipsum adiuuare, ut quotiescumque aliquid diuini luminis & melior è cælo radius allucet, cum aliquid à Deo impetratum est, cum prospero successu res eunt, cum quis bene sibi esse sentit, mox sese ad Deum vertat; *Benedictus Deus in æternum; mi Domine, hoc à te munus est, tibi gratias ago.*

Alaudulas ferunt, quotiescumque aliquid in agro pabuli reperiunt, mox evolare in altum, suauiter cantare in laudem & præconium sui altoris. Homo nutritoris Dei alumnus, non se gratiorem exhibeat alaudâ? Quotiescumque igitur Deus beneficium se nobis ostendit, licet in re modicâ, toties nos illi gratissimos exhibeamus, & mox sequatur oratio. In omnibus gratias agentes benedicamus Dominum, in omni tempore.

Secundò; Orandum est, cum ardui quid aggredimur. Suis id Christus diuinissimis exemplis nos docuit, qui discipulos sibi electurus totam noctem precibus peruegilauit. Res erat ardua duodecim concionatores eligere, qui orbem uniuersum ad CHRISTI signa transferrent. Electionem hanc Dominus orando inchoauit.

Castissima vidua Iudith facinus summè arduum, & multò, quàm sexus ferret, animosius aggressa est orando. Holoferni supremo duci caput amputare meditabatur. Quid agis mulier imbellis? virum femina, heruëm, Ducem, Imperatorem bellicosissimum dextra ducendis filis afflueta obruncet? Ipsi subinde carniſices multorum supplicii celebres, in cæde talium virorum trepidant, & Hebræa vidua tam strenuum Principem sola iugulet? Quid agis Iudith?

Illâ nihilominus cogitarum facinus attentissimis precibus exorta est, stetitque Iudith ante lectum, oras

Tom. II.

Acum lacrymis, & labiorum motu in silentio dicens: *Confirma me Domine Deus Israël, & respice in hac hora ad opera manuum mearum, ut hoc quod credens per te posse fieri cogitavi, perficiam.* Et sanè perfecit, Deus manum direxit, illa caput Holoferni abstulit, hostium exercitum in fugam coniecit, Bethuliam seruauit, gloriosissimam victoriam quam sperarat, obtinuit, quia, quod moliebatur, precando inchoauit.

Objicias hic: Sunt, qui precibus pæne nihil temporis assignent, nec actiones suas oratione inchoent, nec Deum libellis supplicibus fatigent, nihilominus negotia sua dexterrimè perficiant, & rerum suarum successum ad votum habeant.

Esto. Nec invidemus: nam subinde Deo sic permitte adiuuorem habent diabolum. Hoc videre est in Israël populo, qui absente & colloquente cum Deo, armillas & in aures aureas confestim, eo animo ut Aaron è metallo tam nobili fabricaretur Deum. Aaron intemperatissimis precibus adactus, aurum in fornacem coniecit, & opus absolutum, vitulum conflatis exiuit. Sed, quæso, quâ tandem ratione id factum, num in solitudine mox adfuerunt aurifices; & adfuerint sanè, unde illis tam subito aurificing instrumenta? Et quæri potest, num opus malleatum & proculum, an verò fusile & conflatum ruerit? Si primum, fieri non potuit, ut tam citò absolueretur; si alterum, unde forma & omnis supellex fusoria? Sunt, qui dicant, aurum ab Aarone in fornacem coniectum, vitulum à diabolo aurifice formatum. Sic enim Aaron testatur: *Proieci illud in ignem, egressusque est hic vitulus.* Vt hæc sunt facta: quidam non multum laborant, & parùm orant, eis tamen ad votum fluunt omnia. Alii laboribus se frangunt, diligentia plurimum infumunt, frequenter & sollicitè orant, vix ullo tamen successu. Quæso prioribus illis progressiones tantas non inuideamus; felices sunt suo damno. Isti verò, qui nihil sine precibus aggrediuntur, Deum fauentem habent, qui sæpe non vult labori respondere processum, ex causâ ipsi notâ. Quidquid igitur laboris sumimus, aut operæ, adorandus est Deus, ut actiones nostras omnes & aspiciendo præueniat, & adiuuando prosequatur.

Vitulus conflatus an fuerit opus malleatum & proculum an veò fusile & conflatum.

Exod. c. 32. v. 24.

§. II.

Tertio: Orandum est, cum periculum peccandi est. Quoties contingit in salutis discrimine versari, ut aliquis vel in pudicitiam ac castitatem, vel in iustitiam, aut temperantiam aliâve legem delinquat. Quid hic agat bonæ mentis homo, num quod unus aliqui Turcarum fecit, qui vinum Mahometi lege vitium potaturus dixit: Vinum ad est, o anima, contra hęc ac necessitati cede?

Apage has conscientias cauterio inustas: cum periculum est lædendæ conscientie, mox ad Deum se vertat homo, & diuinam imploret opem, ut Christus docuit: *Et ne nos inducas in tentationem.* Eam autem tentationem rectè deprecatur, quæ animo nocitura est. Et Theologi pæsim tradunt, non in periculo solum corporis, sed animi ac salutis, idque tantò magis orandum. Istud Franciscus Suarezius his omnino verbis asserens: *Primo, inquit, ac præcipue obligatur homo ad orandum pro se maxime in spiritualibus, quâ oratione præuenitur, ne incidat in tentationem, id est, non solum ut per tentationem non vincatur, sed etiam ut in illam incidere, ut eâ graviter vexari non sinatur. Tunc enim considerare de suâ libertate, esset magna superbia & præsumptio; considerare autem de solo auxilio ordinario sufficiente, esset stulta negligentia. Adde insuper in huiusmodi occasionibus, pro quibus hæc oritur obligatio, illam omittere, grave est peccatum, non solum contra illam virtutem, contra quam vexat tentatio, verbi gratiâ, contra castitatem, sed etiam speciali modo contra charitatem, vel ut*

Matth. c. 6. v. 13.

Franciscus Suarez. to. 2. l. 1. de orat. in comuni. c. 30. n. 17. & 18. m. 71.

probabile est etiam contra Religionem. Orandum igitur & precibus periculum amolendum est.

Vix ullus in seipsum tam diquus erit quin oret, Deoque se commendet, cum vitæ discrimen ob oculos versatur. Sicine corpori suam propugnamus incolumitatem, & animi negligemus? Quid prodest homini centum annis vivere, & universum mundum lucrari, anima vero detrimentum pati? Ita princeps Theologus Thomas Aquinas docet, divino & naturali jure sub novi peccati poenâ nos obligari ad orandum, cum in periculo sumus peccandi. Tunc enim utrimque trahimur, hinc à Deo divinisque legibus, illinc à diabolo pessimisque suggestionibus. Si cupimus à Deo attrahi, quamplurimum nos ad illum vertamus paratis his vocibus: *Et ne nos inducas in tentationem. In hoc animo periculo ne finas, Domine salva nos.*

Matt. c. 16. v. 26.

Matt. c. 6. v. 13.

4. Cum adversa premunt. Psal. 145. v. 5. Cur hic Jacob nominatur, non autem Abraham aut Isaac.

Gen. c. 28. v. 20. 21.

Gen. c. 31. v. 9. 10. 11.

Jacob per orationem immutavit animi fratris.

Luc. c. 5. v. 13.

Luc. c. 22. v. 43.

Christus ad omnem notabilem injuriam oravit, Ex lat. senio. Psal. 108. v. 4.

Quarto: Orandum est, cum adversa premunt. Psaltes regius longâ calamitatum serie exercitissimus: Beatus, inquit, cujus Deus Jacob adiutor ejus, spes ejus in Domino Deo ipsius. Cur, obsecro, non Abrahamum, non Isaacum, sed Isaaci filium Jacob nominat? Hic erat de præsidio, quo Deus suos in adversis fidelissimè tuteur, idcirco nominavit Deum Jacob, ut contaret, quid Deus eo tempore à suis exigeret. Jacob fraternâ intemperie pulsus è parentum domo, solum vertere pro asylo habuit. Sic è Chanaan in Mesopotamiam ad Labanum avunculum contendit, pauperissimus viator, bacillum pro omni supellectile, proque omni telo secum asportavit. In itinere Deum impensissimè sibi conciliare insilens: *Si, ait, fuerit Deus mecum, & custodierit me in via, per quam ego ambulo, & dederit mihi panem ad vescendum, & vestimentum ad induendum, reversusque fuero prosperè ad domum patris mei, erit mihi Dominus in Deum.* Impetravit quæ voluit, & plura quam voluit. Cuius verò reditum illius in patriam, Esau frater cum quadringentis viris hostiliter excepturus occurseret, quàm ardentè Jacob precatus: *Deus patris mei Abraham, inquit, & Deus patris mei Isaac: Domine, qui dixisti mihi, revertere in terram tuam, & in locum nativitatis tue, & benefaciam tibi. Minor sum cunctis miserationibus tuis, &c. Erue me de manu fratris mei Esau, quia valde eum timeo.* His precibus & Deum sibi propitiavit, & immutavit fratris animum. Nam Esau, subito ferociam omnem exuens, mentem induit amicitissimam, jamque iterum ex hoste frater, humanissimè fratrem complexus est.

Nos quandoque ad solam mortis memoriam, velut ad terrificam larvam, aut colubrinam Medusæ pelram expallescimus. Hem meticulosi infantes! Ad orationem velut ad Matrem confugiamus, & vanus hic metus evanescet: sentiemus optulantem Deum Jacob, si oraverimus ut Jacob. Consilium Apostoli Iacobi scimus: *Tristatur aliquis in vobis? oret.*

Christus ipse, tamen tristaretur ad mortem, confugit tamen ad orationem, & factus in agonâ, prolixius orabat. Tribus horis circiter, ut aliquo tempore sententia. Si in mœrore, aut in rebus adversis difficile sit orationem producere, brevior sit oratio, sed crebrior; sit frequenter repetita, si non possit esse longa. Doctissimus Iansenius Episcopus æstimat Christum non tantum in Olivarum orto, & Calvaria: clivo, sed ad omnem injuriam notabiliorem orasse, in exemplum nobis: pericula si dixisset, ita propulsandæ sunt injuriæ, orationis clypeus est objiendus. Quod religiosissimè rex David executus: *Pro eo, inquit, ut me diligerent, detrahebant mihi, ego autem orabam.* Qui mihi debuissent referre gratias intulerunt injurias. Ego autem optimam orandi occasionem nactus, ab oratione non destiti; certus fore, ut dum homines adversos habeo, Deum propitium inveniam. Ita est, qui in injuriis tacent, in oratio-

ne efficacius clamant: patientia provocat misericordiam.

§. III.

Eatus Hieronymus existimat Christum in Cruce pendentem, tacitè decem psalmos recitasse; initium fecisse à vigesimo primo, & ad psalmi trigessimum verba illa pervenisse: *In manus tuas commendo spiritum meum.* Quod confirmatur hymno ad cenam dicto. Quorsum enim hæc oratio Christi? Numquid non Deus erat? Nostre hoc institutioni fecerat, ut quando documque nobis malè esset, orando vim mali retunderemus. Non aliter quam sicut gliscente incendio ad aquam properatur, ita ingruente turbamento properandum ad preces.

Apostoli periclitantes in aquis ob fluctuum in navigulam insultus, Dominum in puppi dormientem suscitaverunt. Optimè factum, vult suscitari, ideo dormit. Quid ergo in Apostolis reprehensum? Non quòd somnum turbaret, non quòd territi clamarent, nec etiam quòd illius fluctuum defendi rogarent, sed quòd minorem, quàm par erat, fiduciam exhiberint, & dormientem velut periculi ignarum excitaverint.

Tutissimum in adversis asyllum, oratio. Quod etiam Christiani Japonenses docent. Anno millesimo sexcentesimo duodecimo, Rex Japonum Daisu quatuordecim Christianos ex urbe Sarungâ totoque regno religionis causâ proseripsit. Inter hos Ioannes Farmandus domo nobilis, & facultatibus abundans. Hic à suomet famulo, quem à parvulis educavit, proditus est. Quare Crux inusta fronti, & manuum ac pedum digiti omnes præcisi. Promulgatum insuper, ne quis totâ Japoniâ sub poenâ capitis generosissimum hunc Athletam hospitio reciperet. Inspecite, oro, & considerate hoc mutilati hominis spectaculum, in fronte stigma rubet, man is pedesque truncati, ipse desertissimus ab omnibus & exclusissimus est. Sua tamen oculis, sua lingua, & animo libertas etiamnum constat. Quis prohibeat eum Iosaphato rege dicere: *Deus noster, cum ignoremus, quid agere debeamus, hoc solum habemus residui, ut oculos nostros dirigamus ad te.*

En speciem nobilissimum in adversis & tolerandi & orandi. Et quamvis nostrum singuli Farmandum Japonem Christianum non æquaremus solum, sed superaremus calamitatum copiam, nemo tamen animum despondeat: hoc habemus residui, ut oculos nostros precando ad illum dirigamus, in cuius manu sita sunt omnia: clamemus ad eum, & ipse salvabit nos in tempore afflictionis nostræ.

Deus nos ideo adversis premi permittit, ideo in mare iratum ducit, ideo dormit, tanquam quid agatur, ignoret, ut orationibus vigilantissimis suscitemus ipsum. Videt equidem ille pervigil oculus nos fluctibus pæne sepeliri, sed dissimulat videri; imò ipse ventos ac turbines in nos concitavit, ipse iussit eos furere, ipse maris iracundiam adversum nos commovit, interim dormienti similis, nostram in se fiduciam arbitratur, nostras ad se orationes aufcultat. Suscitemus Dominum precatione attentissimâ; & imperabit ventis ac mari: *Fiet tranquillitas magna.* In oculis portus est; enavigabimus.

§. IV.

Quam autem oratio hominis afflictæ, Deo sit grata, vel inde potest liquere. Hebræus Psaltes tam sibi, quàm afflictis omnibus applaudens: *Respexit Dominus, inquit, in orationem humilium.* Vel, ut Pagnini est interpretatio, in orationem myricæ. Vel, ut aliorum, in orationem cicadæ: Eorum; scilicet qui miseris involuti, ærumnis pressi, auxiliis destituti gemunt. Sed miramur, o Domine, quid inaccessis strido,

Christus in cruce decem psalmos recitavit. In Hieronymus. Psal. 30. v. 6.

Quid Christus in Apostolis reprehendit, cum dormiens in puppi esset suscitatus.

Tutissimum in adversis asyllum oratio. In adventu asyllum orationem non docent Christiani Japonenses.

Deus noster, cum ignoremus, quid agere debeamus, hoc solum habemus residui, ut oculos nostros dirigamus ad te.

Math. 10. v. 10.

Oratio hominis afflictæ Deo grata, ut aliorum, in orationem cicadæ. Eorum; scilicet qui miseris involuti, ærumnis pressi, auxiliis destituti gemunt. Sed miramur, o Domine, quid inaccessis strido,

fridoribus cicadae potius quam merulae, vel acanthidis, vel lusciniæ suavissimo cantu deleckeris. Quam dulcis est Musica tot avicularum, quæ primo vere silvas & viridaria exhilarant? Nihil ad illas cicadae, Quidquid sit, has illis divinæ aures præferunt. Nam illæ cantatrices aviculæ ad oblectationem cantant, cum turbantur, cessant. At cicada rore pascitur, & æstivis mensibus totos dies stridet, canitque incredibili constantiæ sic animi submissi homo, tamen vilis & abjectus sit ad veris insuper exagitatus, forte tamen sua contentissimus est, & æquali constantiã conditorem laudat. Alii tunc suaviter canunt orando, cum omnia ad nutum fluunt, cum annus fertilis, cum proventus copiosi, cum eventus fausti, cum veris ridet amœnitas; Tolle ista, jam vox sepulta, oratio vix ulla, languet & tacent omnia. Idcirco Deus in humilium orationem respicit; cicadae stridulum melos, aliarum avium concentui præferat.

Quia etiam visus & abjectus, forte tamen sua contentissimus est, & æquali constantiã Deum laudat.

Strabo memorat, Eunomium citharædum Locresem, cum Aristone Musico Rhegino cantu & fidibus certasse. Cum vero Eunomius ob chordam subruptam, de victoriâ periclitaretur, cicada felici casu supervolitans in Eunomii citharâ confedit, & fractæ chordæ vocem stridore suo supplevit. Hinc Locris in Italiâ Eunomii statua visitur, que cicadam citharæ insidentem monstrat.

Coloss. 1. v. 24. NB Christi passio in se plenissima & iustissima redimenda vel mille mundis ei tamen in nobis deest communicatio & participatio horum memoriorum, videlicet, ut Christus non tantum in se, etiam in seis membris, in Christianis familia patiatur.

Aspicte Christum crucifixum in sublime elatum, in eo artus & nervi omnes veluti chordæ ad concentum tensæ ac temperatæ: Hic audire licet septemplex melos suavissimum. Quisquis te miserum, infelicem & cicadae instar abjectum credis, in hanc citharâ subfulta: hic vocem tuam expedi, hic ora, hic canta: non sperneris ab hac citharâ. Et enicadæm aliam, Tarsensis Paulus, qui se minimum Apostolorum, nec dignum vocari Apostolum, qui se abortivum nominat, is tamen velut cicada in citharâ crucis confidens, Ego, inquit, adimpleo ea, que desunt passionum Christi, in carne mea. En, obsecro, cicadæ, que ob chordæ vicem obit, ne quid huic musicæ desit. Oratio afflictorum Deo longè gratissima.

Princeps Hussaus Iob inter ruinas erectissimus, peccore omni abactio, liberis ruinâ unica sepultis, bonis omnibus ademptis adhuc tamen cantabat hilaris: Sit nomen Domini benedictum. Hæc oratio in calamitatibus, hic cantus in adversis magis placuit. Deo, quam decem milia preceationum in prosperis. Huius cicadae vocem Chylosstomus, his verbis dilaudat: *Univerfa Iob misit, magis autem universa invenit. Cuncta enim in læta amittens, lætitiæ radicem non amisit, emisit, lyram, sed artifex remansit. Christus in cruce citharæ odus, imò & ipsa citharæ, non ut sicta Orpheus musica, ad se potentissime traxit non amicos solum, sed & inimicos, non solum vivos, sed & mortuos, traxit rupes, traxit solem & omnium siderum comitatum. Quod extimelum Apostoli lugeris? citharæ perdidisti, sed artifex remansit. Orando perseverate. Oratio Christiani cælo traxit, oratio illum corpore vestivit; illius in solitudine citharæ oratio, in morte pharvacum fuit. Oratio vobis & citharæ amissam, & ipsum etiam artificem restituet redire vult. Oratio in luctu suavissima cælitibus est musica.

Oratio hominis patientis in adversis non patitur repulsam. Psal. 11. v. 6.

§. V. Vociferæ præclarissimum illud monitum Ioanis Avila læpius inculcandum. Plus valet unicum Deo gratias in adversis, quam sex milia in prosperis. Oratio patientia incredibile vim confert orationi. Hominis verè patientis deprecatio repulsam non patitur. Propter miseriam inopum, & genitum pauperum, non exurgam, dicit Dominus. Quæ Chylosstomus explicans Timete, inquit, quicumque pauperes in vris afflicti. Habebis potentiam, opes, pecuniam, & iudicium benevolentiam. Sed habent illi arma omnium validissima, luctus & ejulatus.

Hæc arma domos effodiunt, hæc fundamenta ever-
tunt, hæc integras gentes submergunt. Bonum eorum
animum Deus reveretur, quando mala patientes, nul-
lum malum verbum proferunt, solum autem gemunt,
& sua mala deplorant.

Lugubres ad Deum orationes.

Si quam laudem meruit unquam Samuel, certe hoc uno facto meruit longè maximam; in afflictione admodum tria contentissime oravit. Nam a suo populo tam graviter offensus, ac de suo principatu tam turpiter dejectus, nec pusillanimitis succubuit, nec iratus exanduit, nec elatus infrenuit, sed prudens & patientis totum se contulit ad orandum. Samuelem totam noctem orando extraxisse credit Iosephus. Sic olim Moses à iurgante ac murmurante populo gravissimè provocatus, clamavit ad Dominum, dicens: Quid faciam populo? Adhuc paululum & laudabit me. Sic Ezechias regum optimus a rege Assyriorum litteris iniquissimè lacessitus, Ascendit in domum Domini, & expandit eas coram Domino, & oravit in conspectu eius. Sic & David, vel sub eius effigie Christus Dominus: Adversum me loquebantur, inquit, qui sedebant in porta, & in me psallebant, qui bibebant vinum; ego vero orationem meam ad te, Domine. Sic & Sara Tobia uxore ab ancilla conviciis acerrimis lacerata, perrexit in superius cubiculum domus sue: & tribus diebus & tribus noctibus non manducavit, neque bibit, sed in oratione persistens cum lacrymis deprecabatur Deum. O Musicam Superis jucundam! Oratio in adversis & in luctu suave organum cælo, dulcis Deo concentus.

Ioseph. 1. 8. Aniq. c. 4. Exod. c. 17. 4. 4. Re. c. 12. v. 14. Psal. 68. v. 13. Tob. c. 3. v. 10. & 11.

CAPUT VI.

Quomodo aliqui omnia, alii nihil impetrent orando.

Vir religiosus è divi Dominici familia Ioannes Taulerus rem miram commemorat: Duas, inquit, virgines isdem ædibus habitabat. Altera rerum difficilium ac sublimium non ignara, sermonem deus miscere noverat, quæ auditorem in admirationem raperent. Altera horum negligens, laudabili simplicitate in Deum immersa, hoc unum sibiumpsit studii. Deo divina que voluntati in rebus plane omnibus seipsam quam perfectissimè consignare ac tradere. Hoc solidissima devotionis studio in assecuta est. Deumque adeo habuit exorabilem, ut quidquid ferè petisset, impetraret. Hinc plurimi se suæque negotia illis exire commendarunt, precibus ad optatum finem deducenda. Recepit illa in suam fidem, quod sibi commissum fuerat, & verò etiam postulara preces fundere destinavit, sed quod humanæ memoriæ pronum, id exequi subinde obliata est. Interim negotia aliorum ex animi sententiâ fluebant. Eapropter reversi plurimi uberrimas egerunt gratias, ob res suarum prosperos successus; abundè sibi satisfactum testati. Illa tacite in ruborem versa mirabatur, quod se nec orâsse quidem meminisset. Ab his ad alloquendum Deum digressa. Mi amantissime Deus, inquebat, quid hoc fieri dicam? Ego segniter obliosa, illas gratiarum actiones nequaquam merui, quia promissis non steti, neque negotiis mihi commedatis preces impendi. Cui Deus: Tua mihi voluntas loquebatur, in Psalmi responsum nôstri: Desiderium pauperum exaudivit Dominus, preparationem corâs eorum audivit auris tua. Cum tu proponeres rogare, dectevi ego facere, quia tuam voluntate meâ committisti.

Dei laus & gratia. Psal. 102. v. 17.

Videte, obsecro, quam celetes Deo sunt aures, ut non solum clamorem lacrymas, orationem ipsam, sed etiam orationis preparationem, & veluti primos ac tenuissimos animi sulculos exaudiat. Quod Isaias aperitissime testatur. Eratque ait, antequam clamem, ego exaudiam; adhuc illis loquentibus, ego audiam. Adco propensus est Deus aures propitias præbere.

Isai. c. 65. v. 24.